Ч. 257. Четвер 13 (26) падолиста 1903 Рік XIII.

Виходить у Львові що дня (крім неділь і гр. кат. сьвят) о 5-ій годинї по полудни.

Редакция і Адміністрация: улиця Чарнецкого ч. 12.

Письма приймають ся лиш франковані.

Рукописи звертають ся лиш на окреме жадане і за зложенем оплати почтової.

Рекламациї незапечатані вільні від оплати почтової.

НАРОДНА ЧАСОПИСЬ

Додаток до „Ґазети Львівскої".

Передплата у Львові в аґенциї дневників пасаж Гавсмана ч. 9 і в ц. к. Старостах на провінциї:
на цілий рік К 4·80
на пів року „ 2·40
на чверть року „ 1·20
місячно . . . „ —·40
Поодиноке число 2 с.
З почтовою пересилкою:
на цілий рік К 10·80
на пів року „ 5·40
на чверть року „ 2·70
місячно . . . „ —·90
Поодиноке число 6 с.

Вісти політичні.

(З Ради державної. — Ґр. Тіша а угорска обструкция. — Заборона італїяньского унїверситету в Інсбруку. — Істория панамскої державн.)

На вчерашнім засїданю палати послів вела ся дальша дискусия над звістною бесїдою дра Кербера. Перед тим однакож відчитано цілий ряд всїляких внесень та інтерпеляций і само читанє відбувало ся аж до пів до другої години по полудни. Між иншими відчитано дословно ціле внесенє Чехів в справі роздїлу Намістництва і Видїлу краєвого в Празї на два національні відділи, заведеня урядів окружних, подїлу суду апеляцийного, отже утвореня окремого нїмецкого і ческого висшого суду, роздїлу прокураториї державної і заведеня в соймі національних курий. Нїмецкі посли Новак і Кіндерман поставили знов пильне внесенє в справі роздїлу дієцезий в Чехії і установленя епіскопства в Хебі. — В дискусиї над бесїдою президента промавляв насамперед ческий посол Крамарж. Бесїдник той сказав, що ґр. Тіша назвав справедливо дра Кербера дистинґованим чужинцем, бо межи Австриєю а Угорщиною не повинно бути митової лінїї. З нинїшного лихого положеня можна би найлїпше тоді вийти, як би прийшло до честної народної угоди, але при тій угоді не може бути й бесїди о якихсь концесиях для Чехів. — Опісля промавляли посли ґр. Войтїх Дїдушицкий, Пльой іменем Словінців і пос. Романчук, котрий вказував на то, що в многих соймах настала обструкция. Задля заведеня нормальних відносин треба би насамперед залагодити національні спори через видане для всїх народів і країв закона язикового і національного а рівночасно перевести реформу виборчу. Бесїдник предкладав, щоби вибрано комісию, котра би заняла ся тими справами.

Ґр. Тіша постановив рішучо поборювати угорску обструкцию і висказав надію, що то єму удасть ся, бо проводирі независимих покинули свою партию а правительство возьме ся також енерґічно до обструкціонїстів. Тіша хоче за кілька днів, скоро обструкция не перестане робити єму перешкоди, завести довгі засїданя, такі, щоби они тягнули ся і через 10 годин на день; нехай тоді обструкціонїсти говорять, кілько хотять. Независимі кажуть на то, що они будуть робити технїчну обструкцию (пуканєм і стуканєм) а коли возьмуть ся до обструкциї за помочию поіменного голосованя, то більшість скорше змучить ся, позаяк буде мусїла добре пильнувати того, щоби була завсїгди в комплетї.

Дня 23 с. м. прийшло було в Інсбруку до бурливих демонстраций. Італїянцї хотїли утворити собі тут на підгородю Вільтен італїяньский унїверситет і запросили на виклади лїтерата-історика Анджеля Ґубернатіса. Коли той приїхав около $^1/_2$5 по полудни, зібрало ся на двірци множество нїмецких студентів, котрі повитали єго свистом і окликами ганьба! О 5 год. мав відбути ся виклад і явило ся в сали готелевій 150 італїяньских студентів. Ледви що Ґубернатіс почав викладати, як до салї увійшло 2 комісарів з жандармами і віддали Ґубернарісови на письмі заказ викладати в містї. На дворі стояло множество нїмецких студентів, а коли Італїянцї виходили, зробила ся така буча, що ледви удало ся спокій зробити.

Про тиху революцию в Панамі наспіли тепер докладнїйші вісти. Після одних правительство американьске не мало нїчого спільного з революциєю. Коли Колюмбійский сенат не хотів згодити ся на будову каналу в Панамі, правительство Сполучених Держав хотїло вже добити торгу, в справі будови каналу через Нікараґва. Тоді кажуть зібрало ся кількох панамских патріотів, між ними і Бунау-Варілля, котрий єсть інжинером і головним акціонером, на нараду в Ню-Йорку і там ухвалили, що коли би колюмбійский сенат не згодив ся, то Панама має відорвати ся від Колюмбії, та утворити окрему републику. Після иншої вісти революціонери зібрали ся були в серпни в Ню-Йорку і радили ся там відпоручника вашінґтоньского правительства а той їм сказав, що Сполучені Держави поможуть їм. Колюмбійский посол у Вашінґтонї довідав ся о тім і донїс

ЄТА.

(З француского — Каміля Лемонієра).

Великий Тако застав вже того дня двері отверті і тому не зупиняючись увійшов до дому. Було лїто. Веселе сонїшне сьвітло озолочувало китиці рож на тапетах передної комнати.

Тако кликнув тихо на дїти, але що єму нїхто не відповідав, зійшов він до огорода. Гамір кількох голосів доносив ся до него від тичок з горохом недалеко плота. „Всї рвуть горох" — погадав Тако. Гадка, що несподївано їх заскочить, очевидячки дуже урадувала молодого чоловіка. Скоро поступив кілька кроків наперед, але при тім старав ся о скілько можна приглушити скрипіт своїх чобіт. Нинї остаточно мусить поговорити! Вже по дорозї роздумував він, як має їй справу представити: він чейже не такий, аби єго хто небудь міг так легко змішати. Отже побіг скоро стежкою поміж грушки і скрикнув відтак своїм сильним голосом, сьміючи ся: Єта!

Стояв тепер коло самого гороху. Не було сумнїву, що там була Єта з дїтьми. Однако горох був так високий, що з поза него видко було лише руки дївчини, коли обривала з найвисшої тички струки. Нараз тички сильно порушили ся. Мала Кеке висунула ся лиш в нїчній сорочцї перша з гороху, трохи більша Юля вийшла за нею, а вкінци показав ся Пуффер, їх брат. Всї троє були босі. Єтї самій звисало волосе на очи і она виглядала, немов би нинї спала довше як звичайно. Нїхто в цїлім домі не надїяв ся таких вчасних відвідин великого Така. Він теж мав взагалї славу, що любить рано вилежувати ся в ліжку.

— Було менї вже за горячо — сказав змішаний.

Велика єго певність себе пропала; вже не сміяв ся голосним сьміхом; майже встидав ся, що бачить себе тут серед тих цїкаво на него обернених поглядів. Він, такий великий хлоп. Мимо того він цїлком певно не прийшов сюди лиш на те, аби їм сказати, що єму було горячо. І Єта та дїти знали о тім дуже добре. Тому она й вдивила ся в него своїми сьміючими ся очима.

— Бачиш, як би ти був лиш одну годину пізнїйше прийшов, то був би ти певне не застав мене незачесаною.

Їх родичі були колись великими приятелями. Тако вивандрував відтак в чужину, на науку. Коли вернув домів, кликали ся з Єтою як і перше по імени. Однако він з нею не позваляв собі нїколи на такі жарти, як з иншими дївчатами. Та Єта була іменно о много поважнїйшою як всї инші дївчата в її віцї. По смерти матери она якось незвичайно споважнїла: тепер мусїла она заступити матїр малїй Кеке, Юлї і грубому, малому Пуфферови.

Великий Тако дивив ся на неї хвилю цїлком здивований. Мій Боже, она навіть дуже єму подобала ся в тім раннїм одязї; то означало майже якусь сердечність і довірє до него, що она так перед ним показувала ся. А она глядїла єму просто в лице своїми сьмілими очима, немов би хотїла сказати: Колиб о те розходило ся, мій вельможний пане, то вистав би найлекший натяк з твоєї сторони, аби я сейчас відійшла, переодїла ся і появила ся перед тобою як личить молодій дївчинї супротив молодця. То дуже легка річ.

Сонце сьвітило їй просто в очи і видко було, як она скоро клипає повіками, немов би то умисно робила. Великий Тако вправдї усьміхав ся, але не чув себе таким свобідним як Єта. Він поглядив Кеке і Юлю і коли вже мовчанка почала бути прикрою, відозвав ся:

— Отже так; правда, я прийшов...

Тепер він справдї знов не знав, що властиво хотів їй сказати. Она стояла зараз коло него, а однако єму видавало ся, немов би була далеко, на другім кінци огорода. То чувство було для него цїлком нове, супротив инших дївчат не зазнавав він єго нїколи.

— Ого! — скрикнув Пуффер — тепер він скаже нам, чого прийшов!

Але замітка Пуффера очивидячки дуже мало помогла великому Такови, аби собі лїпше пригадав на цїль своєї ранної гостини; а як добре він то собі був уложив, як певний був свого успіху.

свому правительству та радив, щоби оно скріпило ґарнізони в Кольонї і Панамї, але правительство не зважало на єго остереженя.

Загальні збори жіночого товариства „Труд“.

(Конець).

Набуте на власність товариства реальности під ч. 39 Ринок у Львові уможливило товариству перетворити робітнї так, що в порівнаню з роком минувшим число занятих робітниць подвоїлось і в наслідок сего єсть можність виконувати роботи поручені на час і обняти найбільші достави. В робітнях заведено ґазове осьвітленє.

Згадану тут каменицю набуло товариство на власність на підставі контракту купна і продажи з дня 30/6 1903 за квоту 125.024 К. На рахунок сего купна уплатило готівкою 30.379 К 8 с, переняло довг банковий на тій реальности загіпотекованиий в квоті 64.644 К 92 с, дня 31 грудня 1903 року, має заплатити ще 23.875 К 20 с, а на якийсь час полишить ся на гіпотеці в 6124 К 80 с.

З днем 30 червня 1903 р. т. є з днем замкненя послїдного року адміністрацийного, числило товариство 230 членів т. є. о 72 членів більше від року минувшого, а сума зложена на уділи осягнула квоту 7829 К 60 с т. є. о 2191 К 40 с, більше як в роцї попереднїм. На книжочки вкладкові, від котрих платило товариство 5 від ста, зложено 30.378 К 97 с, т. є. разом було в тім капіталу 38.208 К 57 с. З того ужито як висше на купно каменицї 30.379 К 8 с, ульокoвано на книжочку „Народної Торговлї“ 728 К 3 с, готівка в касї 1759 К 95 с, а товарів на складі було на суму 4232 К 16 с.

Рахунок білянсу і зисків та страт представляє ся так:

I. Рахунок білянсу за другий адміністрацийний т. є. від 1 липня 1902 р. до 30 червня 1903 р.

Актива:

Готівка	1.759·95 К
Льокацві	728·03 „
Камениця	125.024·— „
Товар в цїні закупна	4.232·16 „
Дебітори	2.555·39 „
Інвентар	2.731·55 „
Заснованє	800·— „
Разом	127.831·08 К

Пасива:

Фонд резервовий	484·40 К
Уділи членів	7.829·60 „
Вкладки на книжочки	30.378·97 „
Кредитори	2 304·03 „
Довг банковий каменицї	64.644·92 „
Решта цїни купна	23.875 20 „
Прочі заінтаб. довги	6.124·80 „
Наперед побраний чинш	606·— „
Разом	137.831·08 К

II. Рахунок зисків і страт.

Зиски:

Зиск з минувшого року	4·12 К
Дохід з робітень, сальону мод і продажи товарів	9.911·60 „
Оплати за удержанє в Бурсї	1.678·49 „
Оплата за науку	220·— „
Разом	11.814·21 К

Страти:

Платня персоналу робітень	5.546·99 К,
Чинш за льокаль	1.816·66 „
Адміністрация	1.545·60 „
Видатки на удержанє Бурси	1.678·49 „
Амортизация заснованя	297·40 „
Зужите інвентаря	303·51 „
Податки	16·80 „
Відсотки	2·76 „
Зиск	606·— „
Разом	11.814·21 К.

По відчитаню справоздань і короткій дискусиї приймили єго загальні збори одноголосно до відомости.

Приступаючи до дальшої точки порядку дневного, зарядила п. предсїдательна вибір двох членів ради управляючої на місце вильосованих і одного члена ради управляючої на місце уступившого. При голосованю картками вибрано поновно паню Марию Гресякову і п. Аполона Ничая. На місце уступившої з Ради панї Білиньскої вибрано паню Марию Федакову.

До комітету контрольного на рік адмін. 1903/4 вибрано пп. Олену Гнатюкову, Климентину Панькевичеву і п. Александра Сероїчковского.

П. Мария Грушівска предкладає, щоби зменшити в робітнях тов. робочий час о пів години, а наколиб се не було можливим для всїх робітниць, то бодай для тих дівчат, що поміщені в бурсї, бо ті крім занятя в робітнях побирають ще вечерами науку рахунковости і нїмецкого язика. Внесенє се відослано до Ради управляючої.

Проф. Білецкий промавляв за заведенєм в тов. „Труд“ фонду емеритального, до котрого належали би всї робітницї заняті в тім товаристві. Дир. Нагірний пояснив, що на основі §. 61 стат. творить ся вже фонд емеритальний в тов. та що з часом приступлять до сего фонду також робітницї заняті в робітнях.

На тім закінчено збори.

Новинки.

Львів дня 25 го падолиста 1903.

— **Краєва комісия аґрарна.** Передвчера відбуло ся під проводом Є. Е. п. Намістника ґр. Андрея Потоцкого перше засїданє краєвої комісиї аґрарної в справі переведеня комасациї ґрунтів в громадах Хишевичі, рудецкого повіта і Люблинець новий, чесанівского повіта. Переведенє комасациї в обох громадах поручено старості п. Попелеви. Крім того приймила краєва комісия аґрарна до відомости справозданє аґрарного комісаря про стан комасацийних зголошеня з громади Вишатичі, перемиского повіта і присїлка Рудольфсгоф ad Куничволя, жовківского повіта.

— **Нові 10-коронівки.** Австро-угорский банк видасть незадовго нові 10-коронові банкноти, видруковані на иншім, чим тепер папері і з більше скомплїкованою орнаментикою. В той спосіб хоче австрийский скарб устеречи ся перед підроблюванєм тих банкнотів.

— Але куди — відповіла Єта, сьміючи ся — він власне нічого нам не скаже. Атже бачите, що він вже забув, чого прийшов.

Тепер і він мусїв сьміяти ся:

— Скажу тобі иншим разом, Єто, як сонце не буде так дуже печи.

Він знов набрав почутя свого мужеского достоїньства і старав ся показати, що єго не можна чим небудь застрашити. Тепер глядів на неї прижмуривши очи. То очевидно не могло нічого иншого значити, як: „Но, добре би ви здивували ся, колиби дізнали ся, чому я так раненько зібрав ся з постелі!

„А правду кажучи — роздумував він — що мене примушує вже тепер говорити? А впрочім чи я справдї добре знав, що маю їй сказати?“

Зірвав стручок молодого гороху і роздавив єго між вказуючим і великим пальцем; при тім лагідно хитав головою. В тій самій хвили Єта тихо скрикнула. На превеликий свій страх замітила, що одинока шпилька, яка спинала єї ранний плащ, згубила ся. Скоро зібрала рукою легкий одяг і як вітер побігла до дому. Кеке, Юля і Пуффер уважали утечу сестри за якусь нову забаву і погнали за нею. В той спосіб великий Тако лишив ся нагле сам в огородї.

— О, мала Єто — зітхнув тихо — коли-б ти лиш хотїла....

Коли наблизив ся відтак до дому, мала вже Єта на собі иншу сукню, котрої ґузики були щільно запяті. Він видїв крізь вікно, як она скоренько мила губкою брудні лиця малих дїтий.

— Слухай, Єто — сказав він до неї — я радше завтра прийду, як будеш мати менше роботи коло дїтий. Так буде лїпше.

Він аж сам собі дивував ся, що найшов такий вихід, аби знов зібрати свої гадки на самоті; крім того він в той спосіб зискував знов на часї. Може бути, що єго високий ріст винен був тому, що то, що ворушило ся в єго серци, не доходило так скоро до мозку.

— Добре, то прийди иншим разом, коли хочеш — відповіла Єта і рукою, в котрій держала губку, махнула до него на прощанє.

Їй також так мало спішило ся довідати ся, чого він хотів!

Минув цїлий тиждень і аж на слїдуючу суботу Тако знов появив ся. І знов зле вибрав ся. То був день порядкованя і митя; попідпинавши спіднаці, виливала Єта цїлі коновки води на підлогу. Сотки молодих дівчат сидять цїлими годинами за занавісами при вікнї і приглядають ся проходжуючим ся молодим людям, а між тим цїлі тумани пороху танцюють по комнатах в сонїшнім проміню. А про той малий домик недалеко міста знав кождий, що Єта лише перед великими сьвятами кликала до помочи яку жінку.

— Справдї не маєш щастя, Тако — засьміялась она до него — коли ти нинї знов лиш задля того прийшов, аби менї сказати щось важного.

Засьміявшись, она легко почервонїла. Здавало ся, що вже така доля тої дївчини, аби житє брати — як то скажіть — з доброї сторони. Єї сьміх не означав ні злоби ні рівнодушности до людий, з котрими говорила. Було в нїй щось природного; може бути, що той сьміх виявляв і чувство, що на земли може найти ся все ще трохи місця для щастя.

Великий Тако був би їй найрадше відповів: Ти, не сьмій-но ся, бо цїла річ остаточно о много поважнїйша, як ти гадаєш. Радше відложи свою щітку і ходи до огорода, де би нам ніхто не перешкаджав. Там скажеш менї остаточно так або нї.

З часом здаєть ся зменшило ся у него віддаленє між серцем і мозком. Великий чоловік немов би сам над собою похилив ся, аби бути близше своїх думок і аби їх лїпше чути, що було тепер в єго серци, то почало єму видаватись легким до здійстненя. Розходило ся ще лиш о то, аби висловити ся; але як би то могло стати ся посеред щіток і коновок з водою, того він не знав. Чейже конечне було мале приготовленє. Нерішучо повертав ся сюди й туди. Коли він так глядав за словами, похожий був на мак порушуваний вітром і єго лице стало так само червоне. І він знов стратив відвагу.

— Добре, то иншим разом — відозвав ся, здвигаючи плечима — буду ждати лїпшої нагоди.

Єго цїлком то не гнївало; він належав до людий, що все мають богато часу. Але навіть коли-б він на хвильку і засумував ся, то чи уста Єти з єї любим сьміхом не були би розігнали єго смутку і не додали би єму відваги і надії?

— Правду кажеш — відповіла — зажди на лїпшу нагоду.

Вже сам сьміх Єти мав для великого Така якусь незвичайну принаду. Єму самому хотїло ся все сьміяти, кілько разів появила ся на єї лици ямка, коли усьміхнула ся. Але була ще инша річ, котра Такови незвичайно подобала ся. То була легка шепетливість в бесїдї Єти. Єї язик при говореню все дотикав краю зубів, немов би скакав по них.

— Скажи то ще раз — просив — ти то так красно говориш.

— Дуже радо, Тако, але уважай, аби твої хороші нові черевики не запізнали ся з моєю брудною водою.

Малий язичок вискочив на зуби, як мила, молоденька дївчина, що хоче заглянути до вікна. То було таке любе, що Тако був би радо дав змочити цїлі свої черевики, аби лиш могти довше приглядати ся пильній і рухливій Єті.

З часом стало для него постійною привичкою, приходити до Єти кождого рана; але коли заспав, то являв ся неминучо по полудни.

— Вісти з еп. перемиской. Канонічну інституцию дістали оо: Мих. Лев на Залуже, дек. яворівского, Ілия Маковей на Ляшки, дек. ярославского і Ів. Комарницкий на Криницю, дек. дрогобицкого. — До канон. інституциї на Боднарку візваний о. Александер Ґовда. — Завідательство в Добрій шляхотскій дістав о. Конст. Поляньский. — Правительство продовжило дотацию з релігійного фонда на дальший один рік для сотрудника пароха в Болеховичах.

— Всї руско-укр товариства, котрі мають намір при нагоді концерту М. Лисенка зложити Ювилятови вінці, повідомляє комітет, щоби звертались зі замовленями до Ювилейного Комітету на руки п. Й. Доманика, Ринок ч. 10, а заразом надсилали докладні написи на ленти і цїлу готівку. Фірма Івана Климовича ул. Академічна (готель Жоржа) з'обовязалась виконати солідно замовлені вінцї з лентами і написами по цїнах від 14 кор. до 24 кор., в формі лютнї і подібні від 24 кор. до 30 кор.

— В справі спроваджуваня соли одержуємо отсе оповіщене: Скоро котра з читалень „Просьвіти“, що займає ся продажию соли, хоче побирати сіль просто з ц. к. салїн в Калуши, нехай о сїм повідомить головний виділ товариства „Просьвіта“, подаючи заразом, кілько топок соли хоче місячно побирати.

— Конкурс. Товариство „Шкільна Поміч“ в Коломиї пошукує сейчас головного настоятеля до свого інститута. Обовязки настоятеля суть: а) моральне домове веденє і надзір над конвікторами, за що відповідає перед виділом і одержує інструкциї від виділу; б) весь час, коли конвіктори дома, перебувати з ними. За свій труд дістає настоятель мешкане, харч і пранє в інститутї і 20 кор. місячно, надто вільно єму удїляти лекций конвікторам за осібною винагородою. Угода обовязує цїлий рік шкільний. Подавати ся можуть абітуриєнти ґімназияльні і академики сейчас на руки голови товариства н. С. Недїльского, директора рускої ґімназиї в Коломиї.

— Надзвичайні загальні збори „Укр.-рускої Видавничої Спілки“ відбудуть ся 2 грудня н. ст. 1903 р. в канцеляриї Наукового товариства ім. Шевченка о 6-ій год. вечером з таким порядком: 1. Зміна статута. 2. Доповняючі вибори дирекциї. 3. Внесеня і інтерпеляциї.

— Італїяньский консулят у Львові просить нас оголосити: З днем 20-го с м. відкрито для Королївства Галичини і Княжества Буковини декретом правительства Королївства італїяньского з дня 3-го мая с. р. італїяньский консулят. Бюро консуляту находить ся у Львові при ул. Словацкого ч. 6 І. поверх. Години урядові від 10 до 12 перед полуднем. Горожани італїяньскої держави замешкалі у Львові зволять записати ся лично, натомість замісцеві зголосити ся письменно. — *Льбман.*

— Торговля живим товаром. З Букачовець пишуть: В перших днях с. м. виїхало з Букачовець до Америки троє дївчат в вінї від 18—20 лїт без найменшої опіки, без гроший на подорож, як також потрібних на границї паперів. З тими дївчатами виїхав якийсь жид, котрий має їх „добре і певно умістити“. Єсть підозріне простого вивозу дївчат до заграничних домів розпусти, тим більше, що як зачувати, в короткім часї вибирає ся друга така партия в подібну подорож.

— Напад на приходство. В ночи на 18 с. м. напали злодії на приходство в Дїдилові коло Яричева. Побачив то церковний сторож, розбудив службу на приходстві і злодії утїкли, не успівши забрати приготовлених вже річий сьвященика о. Піджарка.

— Дезертир. Команда 30 полку піхоти повідомила передвчера полїцию, що оногди утїк з касарнї вояк 30 п. п. Кароль Шидловский.

— Бурі. В північній і західній части Німеччини лютила ся передвчера величезна буря і поперервала телєґрафічні дроти, так, що комунїкация з західною і полудневою Европою була цїлком перервана аж до направленя шкід. — На Північнім мори буря розбила богато кораблїв.

— Бійка адвокатів в суді. З Риму доносять: В часї відбуваючого ся тут касацийного процесу о обиду чести, який видав б. міністер Бертольо социялїстови Феррі, прийшло оногди до бійки поміж адвокатами обох сторін. Іменно адвокат обжалованого Ветґорі, котрому адвокат Феррі'ого закинув трусливість, кинув в лице Командіні'ого каламарем і вибив єму зуб. Відтак оба адвокати розпочали бійку на кулаки і аж присутним в сали жандармам удало ся розірвати обох борюючих ся адвокатів.

Але і так лучало ся, що він нераз засиджував ся в каварни коло Міни, своєї колишної любки; в такім случаю виринав він в огородци Єти аж десь під вечер. Входив до комнати, сїдав, отвирав уста. Однако в послїдний хвили все щось перешкодило єму говорити. Хто би був подумав, що такий великий чоловік як він, так легко може втратити сьміливість? Відтак знов відходив, аби вечер провести у Міни і там випити порядну скількість сьвіжого пива. Також любив він закурювати свою люльку де коли у малої Іо, або в Бетсї та иншими дївчатами жартувати і плести небилицї перед дверми. При всїх тих дївчатах він нїколи не був несьмілий; з ними міг говорити і так голосно сьміяти ся, що було єго чути аж на другім кінци улицї.

Відтак коли вже вкінци вибирав ся до дому, зьвізди звичайно зробили вже чималу дорогу. І голосно сьміючи ся, мусів тодї признати ся, що в сути річи любить він всї, всї дївчата; кого більше, кого менше — того очевидно був би не міг сказати.

Одного пополудня — то було під конець місяця і що ще було єму лишило ся з чиншу, то щасливо пропутав в веселім товаристві — вийшов він до дому Єти з твердою постановою, покинути то місце раз на все, коли би й тим разом з якої небудь причини не міг їй сказати того, про що думав вже від так довгого часу. Єта сидїла в огородї в альтанї і латала річи дїтий. Ярини почали вже пристигати і з одної грядки, яку Кеке і Пуффер пильно поливали, доносив ся до альтани приємний холод. Але що вода спливала по більшій части з грядки на стежку, то дїти мусїли заєдно бігати до потічка, що перепливав за огородом.

Великий Тако сїв насамперед на лавку побіч Єти, не відозвавшись нї словом. Він сказав собі: „Коли дїти принесуть шесту коновку, стану говорити.“ І справдї, коли появила ся шеста коновка, почав їй говорити про капусту, що так хорошо росте і завязує ся. Єта розсьміяла ся.

— Може вкінци тепер скажеш менї, чого так часто приходиш?

Він підняв ся, надув ся і сїв знов. Рівночасно стали єго очи вогкі і він сказав:

— Так, Єто, та хвиля прийшла, і я так гадаю. Та моя гадка не хоче ся мене попустити. Іменно я гадаю, що ти могла би разом зі мною жити.

Она опустила роботу на колїна, єї вії клипали раз за разом, а й уста трохи дрожали, немов би слова не могли зараз найти дороги.

— Ах Тако, Тако — відозвала ся вкінци — чи ти справдї то гадав?

— Так, Єто. Я думав о тім від другого дня мого повороту до дому. Вже тодї прийшов я до твого дому з серцем переповненим любовію. Я все хотїв тобі то сказати, але скоро ти лиш станула передомною, менї не ставало слів.

Єта задумала ся, немов би щО нагадувала, вкінци потрясла головою.

— Як ти міг щось такого подумати, Тако, абож нема дїтий?

— Дїти, певне, Єто, я сам то знаю дуже добре. Але як они виростуть, то й так пійдуть звідси. Ти чейже задля них не можеш на віки сама лишитись.

— Присягаю перед тобою, що я й не причувала, аби ти мене о то спитав? А відтак ще щось; бачиш, як ми поберемо ся, то ти чейже мусиш щось робити, аби ми могли жити. Ти великий, сильний, здоровий; доси належав ти до людий, що жиють лиш для своєї приємности. Твій дохід може для тебе вистати, але для родини він таки за малий. А з моїх малих рук я не можу вас всїх виживити, тебе і їх.

(Конець буде).

Господарство, промисл і торговля.

— Цїна збіжа у Львові дня 24 падолиста: Цїна в коронах за 50 кільо у Львові. — Пшениця 8·25 до 8·50; жито 6·70 до 6·90; овес 5·60 до 6·80; ячмінь пашний 5·15 до 5·40; ячмінь броварний 5·60 до 6·—; ріпак 9·25 до 9·50; льнянка —·— до —·—; горох до вареня 7·50 до 9·—; вика 5·— до 5·25; бобик 5·30 до 5·50; гречка —·— до —·—; кукурудза нова 6·25 до 6·40; хміль за 56 кільо 175·— до 180·—; конюшина червона 53·— до 60·—; конюшина біла 60·— до 75·—; конюшина шведска 45·— до 60·—; тимотка 18·— до 21·—.

Телеграми.

Відень 25 падолиста. Предложений вчера в палатї послів закон в справі зміни новелї о податку від цукру має обовязувати взад аж до 1 вересня 1903.

Відень 25 падолиста. Зачувати, що польний обозний ґен. Альборі має бути покликаний до Відня і обійме команду II. корпуса на місце ґен. Ікскілленбанда, котрий буде іменований першим ґен.-ад'ютантом Цїсаря.

Будапешт 25 падолиста. Парлямент угорский приняв вчера до відомости рескрипт о маючім відбути ся виборі до Делеґаций, а відтак приступив до дискусиї над континґентом рекрутів.

Сатмар 25 падолиста. При доповняючих виборах вибрано вчера міністра Ґєронімі'го а кошутовець Ураі перепав. Прихильники Урая зробили тодї страшенну бучу, знищили льокаль виборчий, повибивали вікна в містї і т. п. Аж войско мусїло порядок робити.

Білград 25 Дня 12 грудня відбуде ся публична лїцитация яхту „Драґа“, дарованого громадою міста Білграду королеви Александрови в день єго вінчаня. Цїна переторжна 40.000 франків.

Надіслане.

За редакцию відповідає: Адам Креховецкий

З друкарнї В. Лозиньского — під зарядом И. Недопада. (Телефона число 527).